

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/265/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214211778
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1214211778.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcov: 1/ D. F., A.. XX.XX.XXXX, W. W. XX, W., 2/ U. F., A.. XX.XX.XXXX, W. X. XX, W., obaja zastúpení JUDr. Sylviou Švecovou, advokátkou, Štefunkova 9, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne námestie 1, Bratislava, 2/ Národná diaľničná spoločnosť, a.s., so sídlom Dúbravská cesta 14, 841 04 Bratislava, IČO: 35919001, zastúpená JUDr. Martou Urbánkovou, advokátkou, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20. apríla 2018 č.k. 11C 55/2014-481 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi, každý o veľkosti podielu 1/4, nehnuteľností - pozemkov registra "C" KN, vedených Okresným úradom Bratislava - katastrálny odbor, k.ú. A., obec Bratislava - m.č. Ružinov, a) evidovaných na LV č. XXXX ako parcely č.:XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 1030 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 16 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 251 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 57 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 32 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 1430 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 6 m², XXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2146 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 2149 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 88 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 32 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 135 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 431 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 148 m², XXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 721 m², XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 3 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 3 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 160 m²,

b) evidovaných na LV č. X ako parcely č.:XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 267 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 3093 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 34 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2446 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 1349 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 1177 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 569 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 117 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 135 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 51 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 766 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 55 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 502 m², XXXXX/XX - ostatné

plochy o výmere 68 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 3 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 77 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 20 m²,
c) evidovaných na LV č. XXXX ako parcely č.: XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 43 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 2 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 233 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 7 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 88 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 86 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 14 m²,
d) evidovaných na LV č. XXXX ako parcely č.: XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 3 m², XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 3 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m², XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 9 m²,
e) evidovaných na LV č. XXX ako parcely č.: XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 1 m², XXXXX/XXX - ostatné plochy o výmere 6 m², XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 4 m². Žalobcom priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcami tým, že sú bratia, dedičia po zosnulom U. F., A., XX.X.XXXX, N., XX.X.XXXX, počas života trvale bytom P. D. XX, W. a na základe Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 38D/249/2007, Dnot 32/2007, ktoré bolo realizované ako konanie o novoobjavenom dedičstve, je preukázané, že sú priamymi dedičmi poručiteľa vo vzťahu k pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území A., pôvodne evidované v pozemkovo knižnej vložke č. XXXX ako pozemok s parc. č. XXXXX, druh pozemku - roľa, vo výmere 20182 m² a ako pozemok s parc. č. XXXXX, druh pozemku - roľa, vo výmere 1167m², ktorých podielovým spoluvlastníkom o veľkosti podielu ? bol poručiteľ. Sporné pozemky sa nachádzajú pod F.Í. P. Q. W.. Pre účely tohto konania žalobcovia uskutočnili viaceré lustrácie v príslušných archívoch dotknutých subjektov za účelom vydania a predloženia listín preukazujúcich skutočnosti, o ktoré opierajú svoje nároky. Pri preverovaní a šetrení dokumentácie žiaden z relevantných štátnych orgánov a inštitúcií nepredložil dokumenty preukazujúce skutočnosť, že by bolo voči právnenému predchodcovi žalobcov zahájené vyvlastňovacie konanie, skončené vyvlastňovacie konanie, či uzavreté výkupné zmluvy. Naopak, z vyjadrení žalovaného 1/ vyplýva, že nadobúdacím titulom pre prechod vlastníckeho práva sporných pozemkov v prospech Československého štátu (právneho predchodcu žalovaných) bolo vtedy platné ustanovenie § 453 Občianskeho zákonníka o čom svedčí Osvedčenie zo dňa 8.7.1988. Naliehavý právny záujem odôvodnili žalobcovia tým, že sú ako domnelí vlastníci v neistej právnej pozícii vo vzťahu k sporným pozemkom. Rozhodnutie súdu bude mať priamy, bezprostredný vplyv na právne postavenie žalobcov a odstránenie spornosti vlastníckych vzťahov k sporným pozemkom.

3. Žalovaný 1/ sa nestotožnil s právnym názorom žalobcov, nakoľko má k dispozícii Osvedčenie zo dňa 8.7.1988, z ktorého vyplýva, že parc. č. XXXXX a XXXXX zapísané v PK vložke č. XXXX k. ú. W., ako opustené nehnuteľnosti pripadli v zmysle § 453 ods. 2 Občianskeho zákonníka do vlastníctva Československého štátu. Predmetné nehnuteľnosti sú identifikované ako časti pozemkov evidovaných ako parcely registra "C" v k. ú. A., parc. č. XXXXX/X Y. XXXXX/XX, zapísaných na LV č. X ako vlastníctvo Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a parc. č. XXXX/X, XXXXX/XX, XXXXX/X Y. XXXXX/X, zapísaných na LV č. XXXX ako vlastníctvo Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Pozemky evidované ako parcely registra "C" v k. ú. A., parc. č. XXXXX/X - ostatné plochy o výmere 20986 m² a parc. č. XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 4975 m² boli zapísané na LV č. X položkou výkazu zmien č. XXX/XX v prospech Československého štátu na základe Hospodárskej zmluvy č. B.-XXXX/XX-X/Oh/DŽM, na základe ktorej Riaditeľstvo diaľnic Bratislava ako odovzdávajúca organizácia previedlo k 01.08.1988 správu na Obvodný národný výbor Bratislava II. Pozemky evidované ako parcely registra "C" v k. ú. A., parc. č. XXXX/X - ostatné plochy o výmere 58473 m², parc. č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 3 m², parc. č. XXXXX/X - ostatné plochy o výmere 5848 m² a parc. č. XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 3 m² boli zapísané na LV č. XXXX položkou výkazu zmien č. 18/89 zapísaná v prospech Československého štátu - Komunikačné a technické závody hl. mesta SR Bratislavy, a to na základe Hospodárskej zmluvy č. B.-XXXX/XX-X/Oh, na základe ktorej Riaditeľstvo diaľnic Bratislava ako odovzdávajúca organizácia previedlo k 01.07.1988 správu na Komunikačné a technické závody hl. mesta SR Bratislavy. V zmysle § 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí nadobudlo vlastnícke právo k predmetným pozemkom k 1.5.1991 Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava. Protokolom č. 24 o zverení obecného majetku a s ním súvisiacich majetkových práv a záväzkov do správy mestskej časti Bratislava - Ružinov zo dňa 30.9.1991 žalovaný 1/ zveril pozemky evidované

ako parcely registra "C" v k. ú. A., parc. č. XXXXX/X - ostatné plochy o výmere 20986 m² a parc. č. XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 4975 m² zapísané na LV č. X do správy mestskej časti Bratislava - Ružinov. Žalovaný 1/ poukázal na zákonné ustanovenia týkajúce sa vydržania a uviedol, že časť sporných nehnuteľností mal v priamej držbe a tieto fakticky ovládal a nakladal s nimi ako so svojim vlastníctvom, pričom v oprávnenej držbe nebol po celú vydržaciú dobu nikým rušený, a preto bol toho názoru, že v jeho prípade došlo ku kumulatívne splneniu všetkých zákonných predpokladov nevyhnutných pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním.

4. Žalovaný 2/ uviedol, že v konaní bolo preukázané, že ONV Bratislava II dňa 8.7.1988 vydal Osvedčenie o nadobudnutí vlastníctva nehnuteľnosti v zmysle § 453 ods. 2 OZ. Týmto osvedčením len deklaroval splnenie zákonných podmienok, ktorých naplnením došlo k prijatiu majetku (aj sporných pozemkov p. č. XXXXX Y. XXXXX) do vlastníctva štátu. Uviedol, že pozemky vymedzené v petite žaloby a zapísané na LV č. XXXX a č. XXXX nadobudol žalovaný do svojho vlastníctva dňom svojho vzniku, t.j. ku dňu 1.2.2005. Predmetné pozemky, pôvodne vo vlastníctve štátu, predstavovali tzv. prioritný infraštruktúrny majetok podľa § 2 zákona č. 639/2004 Z.z. o Národnej diaľničnej spoločnosti, ktorý bol vyňatý z majetku štátu (pôvodne v správe SSC) a vložený ako nepeňažný vklad do NDS, a.s. Od tohto momentu sa NDS, a.s. ujala dobromyseľnej držby k sporným pozemkom. Mal za to, že jeho dobromyseľnosť odo dňa jeho vzniku je preukázaná, nakoľko na neho pri jeho vzniku prešlo vlastníctvo k predmetu sporu zo štátu a nič nenasvedčovalo tomu, že by evidencia vlastníctva k nehnuteľnostiam nemala zodpovedať skutočnosti. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 70 ods. 1 katastrálneho zákona, podľa ktorého sú údaje katastra hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Má tiež za to, že k nadobudnutiu vlastníctva predmetných pozemkov došlo vydržaním, a to dokonca dávno predtým, ako boli tieto pozemky vložené do NDS, a.s. Domnieval sa, že za danej situácie, keď skutoční vlastníci pozemku o tento neprejavovali prakticky žiaden záujem, a to minimálne od roku 1988, by mal súd uprednostniť dobrú vieru dobromyseľného nadobúdateľa pozemku pred striktným uplatnením zásady nemo plus iuris. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, vyjadreniami žalobcov, vyjadreniami žalovaných a dôkazmi: Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 38D/249/2007 zo dňa 9.11.2007 spolu s jeho opravou, Rozhodnutím č.k. D 757/85-17 zo dňa 31.10.1985 spolu so zápisnicou zo dňa 31.10.1985, LV č. X, LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XXX, Rozhodnutie konfiškačnej komisie č. XXX/XXXc/XXXX zo dňa 07.08.1946, Uznesenie Ústredného národného výboru zo dňa 12.5.1950, Pozemnoknižný výťah, Osvedčenie Obvodného národného výboru Bratislava II zo dňa 08.07.1988, Protokol č. 24 o zverení obecného majetku a s ním súvisiacich majetkových práv a záväzkov do správy mestskej časti Bratislava - Ružinov zo dňa 30.9.1991, Identifikácia parciel po zápise geometrického plánu č. 1502/2016, Čestné prehlásenie D. L., Potvrdenie Dopravného podniku Bratislava a.s., Potvrdenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Zoznam majiteľov nemeckej a maďarskej národnosti č. XXXXXX-G.-XX zo dňa 25.6.1948, Kúpna zmluva zo dňa 08.03.1976, Identifikácia parciel zo dňa 25.10.2017, celkový výpis z pôvodnej pozemnoknižnej vložky č. XXXX spolu s ďalšími listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise.

6. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že sporné pozemky registra "C" katastra nehnuteľností vedených Okresným úradom Bratislava - katastrálny odbor, k. ú. A., obec Bratislava - m. č. Ružinov, sú v súčasnosti evidované na LV č. X, LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XXXX a LV č. XXX, ako vlastníctvo žalovaných s poznámkou duplicitného vlastníctva v prospech žalobcov na základe Osvedčenia o dedičstve 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 9.11.2007 a opravným Osvedčením o dedičstve 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 5.8.2008. Právnym predchodcom žalovaných 1/ a 2/ bol Československý štát, ktorému predmetné nehnuteľnosti pripadli do vlastníctva na základe § 453 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dňa 08.07.1988 bolo Obvodným národným výborom Bratislava II vydané Osvedčenie o nadobudnutí vlastníctva nehnuteľností v zmysle § 453 ods. 2 OZ, v ktorom sa konštatuje, že predmetné nehnuteľnosti boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené, ich pobyt sa nepodarilo zistiť ani cestou FSVB a sú v zabraných častiach súčasťou objektov mostu M. T. Q. W.. Žalovaný 1/ nadobudol časť týchto nehnuteľností od štátu v zmysle § 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí k 1.5.1991. Žalovaný 2/ nadobudol časť týchto nehnuteľností od štátu dňom svojho vzniku, t.j. ku dňu 1.2.2005, v zmysle § 2 zákona č. 639/2004 Z.z. o Národnej diaľničnej spoločnosti.

7. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 453 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu 8.7.1988 (ďalej len "OZ"), § 2 ods. 1, 2, § 2 ods. 2, 7 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 1, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1 zákona č. 639/2004 Z.z. o Národnej diaľničnej spoločnosti a o zmene a doplnení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o NDS"), § 134 ods. 1, 3, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 OZ.

8. Zistil, že na podklade identifikácie parciel zo dňa 25.10.2017, ktorá zohľadňuje aj Geometrický plán č. X-XXXX a tiež Geometrický plán č. XXX/XX, sporné nehnuteľnosti, pozemky pôvodne evidované v pozemnoknižnej vložke č. XXXX, k.ú. Bratislava, parc. č. XXXXX a parc. č. XXXXX sú nehnuteľnosťami evidovanými na LV č. X, LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XXXX a LV č. XXX, všetky vedené Okresným úradom Bratislava - katastrálny odbor, k. ú. A., obec Bratislava, m.č. Ružinov, okres Bratislava II, ako vlastníctvo žalovaných s poznámkou duplicitného vlastníctva v prospech žalobcov. Na tomto základe žalobcovia dňa 21.11.2017 navrhovali zmenu žalobného návrhu, o ktorej súd rozhodol na pojednávaní dňa 20.4.2018 tak, že túto zmenu pripustil. V priebehu konania, a to jednak v čase od podania žaloby, ale aj od vydania uznesenia č.k. 11C/55/2014-254 zo dňa 6.3.2017, ktorým súd pripustil zmenu žalobného návrhu, až do vyhlásenia rozsudku totiž došlo k viacerým zmenám v identifikácii parciel č. XXXXX a č. XXXXX pôvodne vedených na pozemnoknižnej vložke č. XXXX, a to zápisom vyššie uvedených geometrických plánov do katastra nehnuteľností.

9. Z predložených listinných dôkazov mal preukázané, že sporné pozemky boli rozhodnutím Konfiškačnej komisie č. XXX/XXXc/XXXX zo dňa 7.8.1946, ktorým vyhovelá žiadosti U. Y. O. F. a uvoľnila pôdohospodársky majetok, ktorý sa nachádzal v katastrálnom území v W. a bol zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. XXXX, uvoľnené spod konfiškácie a súčasne nariadila bezplatný prevod tohto majetku v prospech žiadateľa. Aj uznesením Ústredného národného výboru v Bratislave, zn. XXX-XX/X-XXXX-G.-XXX/XXX zo dňa 12.5.1950 vo veci výkupu pôdohospodárskeho majetku, nachádzajúceho sa v kat. území Bratislava, zapísaného vo vložke XXXX sporné pozemky boli ponechané naďalej vlastníkovi.

10. Dňa 8.7.1988 bolo vydané Osvedčenie Obvodného národného výboru Bratislava II o nadobudnutí vlastníctva nehnuteľnosti v zmysle § 453 ods. 2 OZ. Na základe § 453 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripadli do vlastníctva Československého štátu tam uvedené nehnuteľnosti, medzi nimi aj parc. č. XXXXX a parc. č. XXXXX zapísané na pozemnoknižnej vložke XXXX k. ú. W.. V osvedčení sa konštatuje, že predmetné nehnuteľnosti boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené, ich súčasný pobyt sa nepodarilo zistiť ani cestou FSVB a sú v zabraných častiach súčasťou objektov mostu M. T. Q. W.. Nie je však zrejmé, aké úkony boli vykonané na zistenie pobytu vlastníka predmetných nehnuteľností. Naopak, z predložených dôkazov má súd preukázané, že obaja žalobcovia mali hlásený pobyt na rovnakej adrese, P. D. XX, kde bývala aj ich matka, Y. F., ešte približne desať rokov po smrti manžela, právneho predchodcu žalobcov, U. F., A. XX.XX.XXXX, ktorý žil na predmetnej adrese, a z ničoho nevyplýva, že by žil a zomrel na neznámom mieste. Z vyjadrenia žalobcov vyplýva, že právny predchodca žalobcov v čase predtým ako zomrel sporné pozemky neužíval na ich pôvodný účel, nakoľko sa už v tom čase na nich rozprestierala priemyselná zóna s presne definovaným investičným zámerom. Z toho však nevyplýva a nie je ani preukázané, že právny predchodca žalobcov sa o svoj majetok nestaral alebo že by sa prejavoval spôsobom, ktorý by naznačoval opustenie sporných pozemkov.

11. Mal tiež preukázané, že predmetom konania o dedičstve po právnom predchodcovi žalobcov, U. F., A.. XX.X.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.X.XXXX, ktoré bolo vedené pod sp. zn. D 757/85, bola len 1/2 rodinného domu v W., P. D. XX. Osvedčenie o dedičstve č.k. D 757/85-17 zo dňa 31.10.1985 nadobudlo právoplatnosť dňa 23.12.1985. Sporné pozemky žalobcovia nadobudli na základe Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 09.11.2007 v spojení s Opravou Osvedčenia o dedičstve. V predmetnom konaní bol na základe žiadosti o prejednanie novoobjaveného majetku, prejednaný nehnuteľný majetok nachádzajúci sa v katastrálnom území W., vedený v pozemnoknižnej vložke č. XXXX. Nie je pritom právne relevantné, že sporné nehnuteľnosti neboli prejednané v dedičskom konaní sp. zn. D757/85. Zápisom týchto listín, Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 09.11.2007 a Opravy osvedčenia o dedičstve sp. z. 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 05.08.2008, došlo k spochybneniu hodnovernosti údajov katastra, ktoré boli zapísané na základe Osvedčenia zo dňa 08.07.1988, a z dôvodu duplicity vlastníctva.

12. Súd prvej inštancie skúmal v predmetnom konaní aj naliehavosť právneho záujmu žalobcov na určení sporného vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Mal za to, že žalobcovia v danej veci osvedčili naliehavý právny záujem, nakoľko ohľadom sporného vlastníctva v súčasnosti je ich právne postavenie neistým. Na LV č. X, LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XXXX LV č. XXX je v poznámke zapísané spochybnenie hodnovernosti údajov katastra z dôvodu duplicity vlastníctva, a to na základe Osvedčenia zo dňa 8.7.1988 a Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 9.11.2007 a Opravy osvedčenia o dedičstve sp. z. 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 5.8.2008, je preto potrebné daný stav neistoty odstrániť. Skutočnosť, že na uvedených listoch vlastníctva je vyznačená poznámka o duplicite vlastníctva, podľa názoru súdu odôvodňuje naliehavosť právneho záujmu na určení vlastníctva.

13. K obrane žalovaných, ktorí vo svojich vyjadreniach poukazovali na to, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudli vydržaním, súd prvej inštancie uviedol, že k takémuto spôsobu nadobudnutia vlastníctva v danom prípade dôjsť nemohlo, a to z dôvodu, že v prejednávanej veci nebola splnená podmienka vydržania, a to dobromyseľnosť nadobúdateľa vlastníctva. Právnym predchodcom oboch žalovaných bol štát. Žalovaný 1/ sporné pozemky nadobudol od štátu k 1.5.1991, na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Žalovaný 2/ sporné pozemky nadobudol do svojho vlastníctva dňom svojho vzniku, k 1.2.2005.

14. K otázke vydržania skonštatoval, že funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera je podľa platnej právnej úpravy daná "so zreteľom na všetky okolnosti.". Podmienkou vydržania je oprávnená držba spôsobilej veci trvajúca po zákonom stanovenú vydržaciú dobu. Podľa konštantnej judikatúry oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Uvedené podmienky musia byť splnené súčasne. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží alebo subjektom práva, ktoré vykonáva, poprípade, že sú dané právne skutočnosti, ktoré majú za následok vznik vykonávaného práva. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam alebo nie, je treba vždy hodnotiť objektívne a nielen so subjektívneho hľadiska osobného presvedčenia samotného účastníka a je treba brať vždy do úvahy, či držiteľ pri bežnej normálnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom k okolnostiam a povahe daného prípadu po každom požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Oprávnená držba sa teda zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci alebo subjektom vykonávaného práva. Oprávnená držba sa však nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Je treba zdôrazniť, že ide o opatrnosť normálnu, obvyklú, posudzovanú z objektívneho hľadiska. Omyl držiteľa musí byť ospravedliteľný. Ospravedliteľným je omyl, ku ktorému došlo i napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu po každom požadovať. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného, obvyklého posudzovania veci, nie je ospravedliteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu môže byť síce v dobrej viere, avšak nie "so zreteľom ku všetkým okolnostiam", a preto nemôže byť držiteľom oprávneným.

15. Pri posúdení otázky dobrej viery žalovaných vychádzal z právne významných okolností, ktoré vyšli v konaní najavo a prihliadol na všetky rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Mal za to, že dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Z obsahu spisu mal za zrejmé, že držiteľom, ktorý mal spĺňať kategóriu "dobromyseľného držiteľa" je štát, ktorý však už sám pri vydaní osvedčenia prostredníctvom Obvodného národného výboru Bratislava II zo dňa 8.7.1986 konštatoval, že predmetné nehnuteľnosti boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené a ich súčasný pobyt sa nepodarilo zistiť, pričom právny predchodca žalobcov zomrel už dňa XX.X.XXXX, v dôsledku čoho nie je možné ani vyvodiť, že sa o majetok, ktorý vlastnil, nestaral a tento opustil. Uvedené nie je možné konštatovať ani vo vzťahu k žalobcom, ak následne vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti prebehlo dedičské konanie o novoobjavenom majetku po U. F., ako právnom predchodcovi žalobcov, ktorí sa na základe dedičského konania stali vlastníkmi sporných nehnuteľností. Z rozhodnutia o dedičstve č.k. D 757/85-17 zo dňa 31.10.1985 je zrejmé, že posledná adresa pobytu U. F. A.. XX.XX.XXXX, N.. XX.XX.XXXX bola P. D. XX, W., teda nie na neznámom mieste a boli známi i jeho právni nástupcovia, teda dedičia, jednak jeho manželka, ktorá rovnako ako jeho synovia, žalobcovia, na uvedenej adrese žili ešte niekoľko rokov po jeho smrti. Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom

omye držiteľa, ktorému sa tento mohol pri zvyčajnej opatrnosti vyhnúť, preto dospel k záveru, že išlo o držbu neoprávnenú.

Nestotožnil s argumentom žalovaného 2/, že za danej situácie, keď skutoční vlastníci pozemku o tento neprejavovali prakticky žiaden záujem, a to minimálne od roku 1988, by mal súd uprednostniť dobrú vieru dobromyseľného nadobúdateľa pozemku pred striktným uplatnením zásady nemo plus iuris, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky. Mal totiž za to, že Nález ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.03.2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015 a závery v ňom uvedené, nie je možné v danom prípade aplikovať. V predmetnom náleze totiž ide o ochranu vlastníka a posudzovanie dobrej viery, avšak v súvislosti s prevodom vlastníckeho práva, a to kúpnyimi zmluvami. V prejednávanej veci však nedošlo k prevodu sporných pozemkov zo štátu na žalovaných, najmä žalovaného 1/, žalovaní vlastníctvo nadobudli na základe zákona.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia a skutočnosti súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uviedol, že opustenie veci ako spôsob zániku práva vlastníka predpokladá prejav vôle vlastníka (hoc aj konkludentný), naďalej nebyť vlastníkom veci. Samotné fyzické opustenie veci takýto právny následok mať nemôže. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcov, alebo samotní žalobcovia prejavili vôľu vzdať sa vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam. Preto k zániku vlastníckeho práva opustením veci nedošlo podľa § 453 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu, kedy došlo k vydaniu osvedčenia Obvodného národného výboru Bratislava II, podľa ktorého ustanovenia vec opustená pripadá štátu. V konaní nebolo preukázané, že žalobcovia alebo ich právny predchodca, sa svojho vlastníctva k sporným pozemkom vzdali, nežili na neznámom mieste a z ničoho nevyplýva, že by išlo o majetok opustený, preto nie sú dané dôvody pre to, aby táto vec prešla do vlastníctva štátu v zmysle vtedy platných ustanovení Občianskeho zákonníka (ust. § 453 ods. 2 OZ). Vyslovil tak, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam zo zákona na štát neprešlo, z čoho vyplýva, že v prípade žalobcov, ani ich právneho predchodcu, vlastnícke právo na základe opustenia veci tak, ako to deklarovalo Osvedčenie zo dňa 8.7.1988 Československému štátu neprípado. Ak sa štát na základe tejto právnej skutočnosti zo zákona nestal vlastníkom sporných nehnuteľností, nemohol na iného previesť viac práv, než sám mal.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") tak, že úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešným žalovaným v plnom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 Civilného CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/.

19. Žalovaný 1/ žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcov zamietnuť. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobcovia alebo ich právny predchodca sa k sporným pozemkom vzdali svojho vlastníctva, nežili na neznámom mieste a že z ničoho nevyplýva, že by išlo o opustený majetok, preto nemal za dané dôvody pre to, aby táto vec prešla do vlastníctva štátu v zmysle vtedy platných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 453 ods. 2) a že pokiaľ sa štát na základe tejto právnej skutočnosti nestal vlastníkom sporných nehnuteľností, nemohol na iného previesť viac práv, než sám mal. Uviedol, že právny predchodca žalobcov, ich otec U. F. st. bol v roku 1946 na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie v Bratislave č. XXX/XXX-I. ako spoluvlastník v podiele 1 pozemnoknižných parciel č. XXXXX, XXXXX, zapísaných v pozemnoknižnej vl.č. XXXX k.ú. W.. Právny predchodca žalobcov U. F. zomrel dňa XX.X.XXXX, pričom pri prerokovaní dedičstva v roku 1985 bol ako jediný majetok predmetom dedenia po ňom v rámci dedičského konania prejednaná 1 rodinného domu v W., P. D. XX, súp.č. XXXX, postaveného na parc. XXXX/XXX podľa EN parc. XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X v hodnote 111 979 Kčs, ktorej vlastníckmi sa stali žalobcovia 1/ a 2/, každý v 1. V čase vydania Osvedčenia o nadobudnutí vlastníctva nehnuteľnosti v zmysle § 453 ods. 2 OZ zo dňa 8.6.1988 bol U.D. F. st. ako podielový spoluvlastník v podiele 1 pozemnoknižných parciel č. XXXXX a XXXXX, zapísaných v pozemnoknižnej vl.č. XXXX k.ú. W., už tri roky mŕtvy a tieto pozemky neboli predmetom dedičského konania v roku 1985. Tieto parcely v čase vydania Osvedčenia boli opustenými vecami, ktorých vlastníckmi nebol známy, preto sa na

ne vzťahovalo ust. § 453 ods. 2 OZ v znení účinnom mu dňu vydania predmetného osvedčenia. Podľa jeho názoru, keďže vlastníkom sa stávajú dedičia ku dňu smrti poručiteľa, tým, že nezahrnuli predmetné pozemky do dedičstva po svojom otcovi, konkludentne prejavili svoju vôľu opustiť tieto pozemky a ne byť ich vlastníkami. Nestotožnil sa tiež s názorom súdu prvej inštancie v posúdení dobrej viery žalovaných ako podmienky pre nadobudnutie pozemkov tvoriacich predmet konania vydržaním podľa § 134 OZ. K 1.5.1991 nadobudol veci a majetkové práva uvedené v § 2 ods. 1,2,7 zákona č. 138/1991 Zb., pričom výpis z LV č. X zo dňa 18.9.1990 spolu s originálom LV č. XXXX ho oprávňovali byť dobromyseľným so zreteľom ku všetkým okolnostiam v tom, že mu pozemky tvoriace predmet súdneho sporu, zapísané na uvedených LV patria. Časť predmetných nehnuteľností zveril dokonca protokolom, ktorý je obsahom súdneho spisu, do správy Mestskej časti Bratislava -Ružinov a časť nehnuteľností mal v priamej správe, tieto nehnuteľnosti fakticky ovládal a nakladal s nimi ako so svojim vlastníctvom, v dobrej viere, že mu ako držiteľovi patria. Uviedol, že v oprávnenej držbe nebol nikým rušený po celú vydržačiu dobu, preto u neho došlo ku kumulatívnejmu splneniu všetkých zákonných predpokladov nevyhnutných pre nadobudnutie vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam podľa § 134 OZ. Od účinnosti zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, t.j. od 1.5.1991 sa začal k predmetným pozemkom správať ako ich vlastník, teda vydržačiu dobu podľa neho uplynula 1.5.2001, o nárokoch žalobcov sa dozvedel až prostredníctvom listu ich vtedajšieho právneho zástupcu U.. X. dňa 22.10.2009, po viac ako 18-tich rokoch nepretržitej držby.

20. Žalovaný 2/ svojím odvolaním, podaným prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcov v plnom rozsahu zamietnuť, resp. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie a namietal, že tento sa nezaoberal jeho návrhom a nevyžiadal si ako dôkaz cestou príslušného katastra nehnuteľností kompletnú PK vložku č. XXXX, vrátane časti A, v ktorej sú evidované predmetné pozemky a pri jej absencii nie je možné podľa neho nepochybne ustáliť, vlastníkami akých pozemkov sa vyňatím z konfiškácie stali právní predchodcovia žalobcov, navrhol tiež vyžiadať cestou katastra aj kompletné PK vložky č. XXX a XXXX. Tieto uvedené PK vložky považoval za dôležité za účelom posúdenia, či rozhodnutie o vyňatí majetku z konfiškácie spĺňalo zákonný rámec § 3 ods. 1 nariadenia č. 104/1945 Sb. n.SNR, konkrétne, či majetok bol vyňatý vo výmere do 50 ha, teda či už v čase vydania rozhodnutia konfiškačnej komisie právní predchodcovia žalobcov nejaký pôdohospodársky majetok na území SR vlastnili, pretože ak by tento prevyšoval výmeru 50 ha, nebolo by možné legálne nariadiť bezplatný prevod takéhoto majetku. Takýto správny akt by potom podľa neho bol nulitný. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcov sa o svoj majetok nestaral alebo že by sa prejavoval spôsobom, ktorý by naznačoval opustenie sporných pozemkov. Mal za v konaní preukázané, že ONV Bratislava II vydal dňa 8.7.1988 osvedčenie (3 roky po smrti právneho predchodcu), že na základe ktorého pôvodné sporné pozemky parc. č. XXXXX o výmere 20182 m² a parc. č. XXXXX o výmere 1167 m² zapísané v pK vložke č. XXXX pripadli podľa § 453 ods. 2 OZ do vlastníctva štátu. Týmto osvedčením považoval splnenie zákonných podmienok, ktorých naplnením došlo po pripadnutí sporných pozemkov do vlastníctva štátu. Nesúhlasil tiež s názorom súdu prvej inštancie, že nie je zrejmé, aké úkony boli vykonané na zistenie pobytu vlastníka predmetných nehnuteľností a že mal naopak preukázané, že obaja žalobcovia, ako aj ich matka mali hlásený pobyt na rovnakej adrese, nakoľko vlastníkom predmetných pozemkov mal byť právny predchodca a nie manželka s potomkami a v čase vydania osvedčenia bol právny predchodca už 3 roky po týkajúcom sa otázke dobrej viery pri vydržaní. Uviedol, že pozemky zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXX nadobudol do svojho vlastníctva dňom svojho vzniku, t.j. k 1.2.2005. Predmetné pozemky, pôvodne vo vlastníctve štátu, predstavovali prioritný infraštruktúrny majetok, ktorý bol vyňatý z majetku štátu (pôvodne v správe Slovenskej správy ciest a bol vložený ako nepeňažný vklad do NDS, a.s. Od toho času sa ujal dobromyseľnej držby k sporným pozemkom a považoval za preukázanú aj dobromyseľnosť, nakoľko pri prechode majetku na neho nič nenasvedčovalo tomu, že by evidencia vlastníctva nemala zodpovedať skutočnosti. Pokiaľ by tomu tak nebolo, nezačal by so stavebnými prácami na sporných pozemkoch, Keď žalobcovia neprejavili o sporné pozemky žiadny záujem, mal za to, že by súd, mal uprednostniť dobrú vieru dobromyseľného nadobúdateľa. Vo svojej dobromyseľnej držbe len nadviazal na držbu svojho právneho predchodcu, ktorým bol štát zastúpený Slovenskou správou ciest.

21. Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im aj náhradu trov odvolacieho konania. Namietali tvrdenia žalovaných, že si nespĺnili povinnosť doložiť do spisu relevantné podklady pre rozhodnutie súdu, keď navyše podľa pokynov súdu doložili spis z archívu vedeného na KS Bratislava týkajúci sa konfiškačného konania Čd 4360/46 a

kompletné kópie geometrických plánov založených v spise aj pre žalovaných 1/ a 2/. Poukázali na to, že žalovaní zhodne potvrdili skutočnosti týkajúce sa riadnej identifikácie sporných pozemkov a nemali potrebu doplniť vyjadrenie žalobcov, ako je poznamenané aj v zápisnici z posledného pojednávania súdu prvej inštancie, výslovne k veci neuvádzali žiadne osobitné námietky vo svojich prednesoch na pojednávaní konanom dňa 20.4.2018 ohľadom toho, že by mali pochybnosti a tiež nepredložili ani nové dôkazy o zisteniach podporujúci tvrdenia uplatnené v ich odvolaniach o „údajnom“ nedostatočnom zistení rozsahu a identifikácie sporných pozemkov. Z tohto dôvodu považovali námietku žalovaných za skutkovo a právne irelevantnú. Námietky a polemizovanie žalovaných ohľadne skutočnosti kedy došli k vedomosti ohľadne sporných pozemkov tvoriacich predmet sporu, prečo a z akých dôvodov svoje práva skôr (v dedičskom konaní po svojom právnom predchodcovi) rovnako považovali za právne irelevantné námietky nespôsobilé na odvolací dôvod, navyše poukázali na to, že vlastnícke právo sa nepremlčuje, obzvlášť nie v prípadoch, kde absentuje dobromyseľná držba a následné vydržanie ako dôvodía žalovaní vo svojom nadobúdacom titule. Uviedli, že v danom spore nejde o spochybnenie nadobúdacích titulov žalovaných ako terajších aktuálne evidovaných vlastníkov sporných pozemkov, pretože ich nadobúdacie tituly sú odvodené zo zákona, vlastníctvo sporných pozemkov na žalovaných prechádzalo zo zákona, v tomto spore ide o napadnutie nadobúdacieho titulu právneho predchodcu žalovaných, a to Československého štátu, ktorý tieto sporné pozemky nadobudol nelegitímnym spôsobom a bez právneho titulu. Konštatovali, že nemôže vzniknúť legitímne vlastníctvo, ktoré sa nadobúda bez prevodu (zmluva), ale prechodom (zo zákona) od nelegitímneho vlastníka. Žalovaní tak ani nemohli spíňať žiadny z atribútov potrebných pre dobromyseľnosť vydržania ich vlastníctva k sporným pozemkom, pretože ich vlastníctvo je odvodené a ustanovené zákonnými zmocnením (nemožno hovoriť o originálnom nadobudnutí vlastníckeho práva). K opusteniu sporných pozemkov ich právnym predchodcom dodali, že tu nejde o ich vedomosť/nevedomosť, prítomnosť /nepřítomnosť o tom, kto a ako užíval alebo neužíval sporné pozemky v čase pred vydaním Osvedčenia ONV Bratislava II zo dňa 8.7.1988 o nadobudnutí vlastníckeho práva v zmysle ust. § 453 ods. 2 OZ vtedy platného Občianskeho zákonníka, ale o objektívne právne posúdenie toho, či a ako mohli byť, resp. neboli (s ohľadom na všetky známe a z ich strany preukázané skutkové okolnosti) naplnené právne predpoklady na použitie tohto právneho inštitútu za účelom legitímneho nadobudnutia vlastníckeho práva Československého štátu. Osvedčenie ONV Bratislava II zo dňa 8.7.1988 je len listina s deklaratórnym účinkom a nemá žiadnu právnu záväznosť, len osvedčuje určité skutočnosti, ktoré sa v danom prejednávacom prípade nemohli zakladať na objektívnych a pravdivých skutkových zisteniach. poverených orgánov štátnej správy, ako to vyplynulo zo skutkovej argumentácie a nimi predložených listín. Pokiaľ žalovaní spochybňujú legitimitu a správnosť rozhodnutia konfiškačnej komisie č. XXX/XXXc/XXXX zo dňa 7.8.1946, od ktorej sa odvíja aj ponechanie sporných pozemkov vo vlastníctve ich právnych predchodcov argumentujúc, že údaje neboli splnené podmienky pre vydanie takéhoto rozhodnutia, nepredložili žiadny dôkaz. Uviedli, že v samotnom výroku uvedeného rozhodnutia konfiškačnej komisie sa uvádza, že jej rozhodnutie vychádza z podmienok ust. § 3 ods. 1 a 2 nariadenia SNR č. 104/1945 Zb., preto nemali za prípustné, aby žalovaní bez dôkazov spochybňovali rozhodovanie vtedajších orgánov. K argumentácii žalovaných o nedoplnení súdom prvej inštancie nimi navrhnutých dôkazov, žalobcovia uviedli, že v predmetnom konaní sa rozhoduje o určení vlastníckeho práva a súd ani z vlastnej iniciatívy neobstaráva dôkazy Mali za to, že ak žalovaný 2/ navrhoval vykonanie dôkazov, mal svoj návrh riadne odôvodniť, najmä tým, čo by sa malo týmito dôkazmi preukázať, avšak hlavne mal tieto dôkazy obstaráť sám ako sporová strana. V záverečnej reči pritom ani jeden zo žalovaných netrval na vykonaní týchto dôkazov ani nepoukazoval na to, že súd tieto opomenul vyžiadať alebo obstaráť prostredníctvom navrhujúcej sporovej strany. Poukázali tiež na to, že predmetná konfiškačná komisia prinavrátila pozemkové vlastníctvo pôvodným vlastníkom v takom rozsahu, v akom bolo rozhodnuté o jeho konfiškácii (t.j. pozemky evidované v tom čase v PK vložke č. XXX, XXXX, XXXX), predmetom žaloby sú však len pozemky evidované v PK vložke č. XXXX, ktoré boli v predmetnom konaní riadne identifikované (v zhodnom potvrdení rozsahu so sporovými stranami), z uvedeného dôvodu nepovažovali námietku žalovaných za dôvodnú.

22. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom právnej zástupkyne k vyjadreniu žalobcov zotrval na svojom odvolacom petite a nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s predloženými dôkazmi, naopak tento podľa neho dospel na základe vykonaných k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Stotožnil sa s tvrdením žalobcov, že so žalovaným 1/ odsúhlasili identifikáciu pôvodných parciel, avšak toto odsúhlasenie bolo z dôvodu porovnania identifikácie parciel s číslami parciel uvedenými v žalobe, vzhľadom k tomu, že predmetná žaloba bola zo strany žalobcov viackrát prepracovaná, nakoľko identifikácia parciel nebola vždy v súlade so žalobou. Zopakoval, že v konaní bolo preukázané, že

ObNV Bratislava II vydal dňa 8.7.1988 osvedčenie tri roky po smrti právneho predchodcu žalobcov, na základe ktorého sporné pôvodné pozemky parc. č. XXXXX o výmere 20182 m² a parc. č. XXXXX o výmere 1167 m², zapísané v pozemnoknižnej vložke č. XXXX prepadli v zmysle § 453 ods. 2 OZ do vlastníctva štátu a týmto osvedčením bolo konštatované splnenie základných podmienok, ktorých naplnením došlo k prepadnutiu sporných pozemkov do vlastníctva štátu. V uvedenom osvedčení je tiež uvedené, že predmetné nehnuteľnosti boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené, ich súčasný pobyt sa nepodarilo zistiť ani vestou FSVB a sú v zabraných častiach súčasťou objektov mostu M. T. Q. W.. Práve na základe tohto konštatovania bola listina podkladom k zápisu do EN ako vlastníctvo čl. štátu v správe ObNV Bratislava II. V čase vydania predmetného osvedčenia nemali pozemnoknižné parcely č. XXXXX a XXXXX zapísané v PK vložke XXXX žiadneho majiteľa, boli opustenými vecami, ktorých vlastník nebol známy, preto sa na ne vzťahovalo ust. § 453 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu vydania predmetného osvedčenia a vlastníkmi sa stávajú dedičia ku dňu smrti poručiteľa, pričom súd prvej inštancie spochybnil platnosť predložených listinných dôkazov a nedáva žiadnu odpoveď na podstatnú argumentáciu žalovaných.

23. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 2/ považovali jeho odvolací dôvod za právne relevantný bez ďalšie odôvodnenia.

24. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní žalovaných (§ 379, § 380 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolania žalovaných 1/ a 2/ nie sú dôvodné.

25. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie všetkými dôkazmi potrebnými pre rozhodnutie vo veci, výsledky ktorého dokazovania aj náležite a správne tak po skutkovej i právnej stránke vyhodnotil, s ktorým právnym záverom sa aj odvolací stotožnil a svoje rozhodnutie aj náležite a vyčerpávajúco v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil a s dôvodmi jeho rozhodnutia sa aj odvolací súd stotožnil a na tieto v plnom rozsahu poukazuje (§ 287 ods. 2 CSP). Preto odvolací len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva a vysporiada sa s odvolacími námietkami žalovaných 1/ a 2/.

26. Žalobcovia sa svojou žalobou domáhali určenia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam po svojom otcovi ako právnom predchodcovi U. F. na základe Osvedčenia o dedičstve 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 9.11.2007 v spojení s opravným Osvedčením o dedičstve 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 5.8.2008. Právnym predchodcom žalovaných 1/ a 2/ bol Československý štát, ktorému predmetné nehnuteľnosti pripadli do vlastníctva na základe § 453 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dňa 8.7.1988 bolo Obvodným národným výborom Bratislava II vydané Osvedčenie o nadobudnutí vlastníctva nehnuteľností v zmysle § 453 ods. 2 OZ, v ktorom sa konštatuje, že predmetné nehnuteľnosti boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené, ich pobyt sa nepodarilo zistiť ani cestou FSVB a sú v zabraných častiach súčasťou objektov mostu M. T. Q. W.. Žalovaný 1/ nadobudol časť týchto nehnuteľností od štátu v zmysle § 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí k 1.5.1991. Žalovaný 2/ nadobudol časť týchto nehnuteľností od štátu dňom svojho vzniku, t.j. ku dňu 1.2.2005.

Podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby je podľa § 137 písm. c/ CSP (predtým § 80 písm. c/ OSP) právny záujem na požadovanom určení, na skúmaní ktorého založili súdy nižších stupňov svoje rozhodnutie. Právny záujem procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP (§ 80 písm. c) OSP), musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým.

Súd prvej inštancie správne postupoval, keď predovšetkým skúmal naliehavosť právneho záujmu žalobcov na určovacej žalobe a dospel aj k správne záveru, že tento je daný, nakoľko ohľadom vyššie uvedeného sporného vlastníctva v súčasnosti je ich právne postavenie neistým.

27. V súvislosti s nadobudnutím vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu sa často v praxi objavuje otázka nemožnosti dokázať, že rozhodnutie, ktoré bolo vydané pred desaťročiami, obsahovalo všetky

zákonom predpísané náležitosti a nadobudlo právnu moc, spojenú s vlastníckym právom. V takom prípade nie je možné vylúčiť zistenie existencie takýchto rozhodnutí aj nepriamymi dôkazmi. Ak nie je dôvod k pochybnostiam, že sa určité veci v čase dávno minulom (t. j. ak časový odstup podstatne prekračuje aj vydržacie alebo skartačné lehoty) diali obvyklým, resp. úradným postupom, je dôkazné bremeno o tom, že v konkrétnom prípade tak nebolo, na tom, kto takúto skutočnosť tvrdí. V spore, v ktorom sa žalobca domáha kladného určenia svojho tvrdeného vlastníctva zaťažuje ho dôkazné bremeno, t. j. povinnosť tvrdenia, akým titulom svoje tvrdené vlastníctvo nadobudol (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. februára 2010, sp. zn. 5 Cdo 71/2008)

28. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť sú v sporovom konaní naplnením prejednávacej zásady, podľa ktorej je zásadne vecou účastníkov konania tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Právna kvalifikácia skutkových okolností tvrdených účastníkmi pred súdom je však vždy vecou súdu.

29. Žalobcovia domáhajúci sa určenia svojho vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam si splnili svoju dôkaznú povinnosť nielen doložením Osvedčenia o dedičstve 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 9.11.2007 v spojení s opravným Osvedčením o dedičstve 38D/249/2007, Dnot 32/2007 zo dňa 5.8.2008, rozhodnutím Konfiškačnej komisie č. 885/327c/1946 zo dňa 7.8.1946, ktorým vyhovelá žiadosti U. Y. O. F. a uvoľnila pôdohospodársky majetok, ktorý sa nachádzal v katastrálnom území v W. a bol zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. XXXX, uvoľnené spod konfiškácie a súčasne nariadila bezplatný prevod tohto majetku v prospech žiadateľa, uznesením Ústredného národného výboru v Bratislave, zn. 611-23/3-1950-IX/1-618/462 zo dňa 12.5.1950 vo veci výkupu pôdohospodárskeho majetku, nachádzajúceho sa v kat. území Bratislava, zapísaného vo vložke 1112, že sporné pozemky boli ponechané naďalej vlastníkovi, ale aj vyvrátením skutočností uvedených v Osvedčení vydanom dňa 8.7.1988 Obvodným národným výborom Bratislava II v zmysle § 453 ods. 2 OZ, v ktorom sa konštatuje, že predmetné nehnuteľnosti boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené, ich pobyt sa nepodarilo zistiť ani cestou FSVB a na základe ktorého žalovaný 1/ nadobudol časť nehnuteľností od štátu v zmysle § 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí k 1.5.1991 a žalovaný 2/ nadobudol časť týchto nehnuteľností od štátu dňom svojho vzniku, t.j. ku dňu 1.2.2005. V konaní sa podarilo spochybníť a vyvrátiť tvrdenie uvedené v Osvedčení ObNV Bratislava II zo dňa 8.7.1988, že sporné pozemky boli pozemnoknižnými vlastníkmi opustené, že ich pobyt sa nepodarilo zistiť, keď pozemnoknižným vlastníkom týchto pozemkov bol právny predchodca žalobcov (ich otec) U. F., ktorý mal hlásený pobyt ako žalobcovia na rovnakej adrese, P. D. XX, kde bývala aj ich matka, Y. F., ešte približne desať rokov po smrti manžela, právneho predchodcu žalobcov, U. F., narodeného XX.XX.XXXX, ktorý žil na predmetnej adrese, a z ničoho nevyplýva, že by žil a zomrel na neznámom mieste. Žalovaní v konaní túto skutočnosť žiadnym dôkazom nevyvrátili a žiadnym dôkazom nepotvrdili tvrdenie uvedené v predmetnom Osvedčení ObNV Bratislava II zo dňa 8.7.1988, že by bol vlastníkom sporných nehnuteľností neznámy alebo že by tieto pozemky ich vlastníkom opustil a ich námietka, že k vydaniu tohto osvedčenia došlo po troch rokoch od smrti právneho predchodcu žalobcov U. F., je v tomto smere právne irelevantná, rovnako ako aj ich námietka, že k prejednávaniu sporných pozemkov po právnom predchodcovi žalobcov nedošlo v pôvodnom dedičskom konaní, nakoľko tieto boli predmetom dodatočného prejednávania dedičstva. Pokiaľ žalovaní namietali, že súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy, označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení plnia účastníci dôkaznú povinnosť. Ak účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie navrhovaným dôkazom, ak nebude zrejmý účel vykonania takéhoto dôkazu (uznesenie Najvyššieho súdu z 18. augusta 2010, sp. zn. 4 Cdo 262/2009). Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu navrhol ako dôkaz vyžiadať cestou katastra nehnuteľností kompletnú pozemnoknižnú vložku, vrátane časti s odôvodnením, že bez toho nie je možné ustáliť, vlastníkmi akých pozemkov sa vyňatím konfiškácie stali právní predchodcovia žalobcov, pričom z rozhodnutia Konfiškačnej komisie NV Bratislava- mesto zo dňa 7.8.1946 vyplýva, že išlo o uvoľnenie pôdohospodárskeho majetku v pozemnoknižných vložkách č. XXX, XXXX, XXXX, teda týkajúceho sa aj sporných pozemkov evidovaných vo vl.č. XXXX a pokiaľ žalovaný 2/ navrhol ako dôkaz vyžiadať kompletné pozemnoknižné vložky č. XXX Y. XXXX za účelom posúdenia, či rozhodnutie o vyňatí majetku z konfiškácie spĺňalo zákonný rámeč § 3 ods. 1 nariadenia č. 104/1945 Sb.n.SNR, konkrétne či vyňatý majetok bol o výmere do 50 ha, nešlo o skutočnosť podstatnú pre rozhodnutie vo veci. V danom prípade tak nebol splnený účel vykonania ďalších dôkazov a ich vykonanie ani sám žalovaný 2/ nezotrval na vykonaní uvedených navrhovaných dôkazov, keď aj zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 20.4.2018 vyplýva, že strany sporu nemali návrhy na ďalšie dokazovanie. Za nesprávny a

neopodstatnený považoval odvolací súd názor žalovaných, že keďže žalobcovia nezahrnuli predmetné pozemky do dedičstva po svojom otcovi, konkludentne prejavili svoju vôľu opustiť tieto pozemky a nebyť ich vlastníkmi. Obrana žalovaných, že sporné nehnuteľnosti nadobudli aj titulom vydržania poukazujúc na dobrú vieru, nebola tiež dôvodná.

30. Dobrá viera je vnútorný, psychický stav držiteľa. Zo zákona vyplýva, že nestačí prostá subjektívna dobrá viera; oprávnený držiteľ musí byť v dobrej viere „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam alebo nie, je treba vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samotného účastníka, a je treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom k okolnostiam a povahe daného prípadu po každom požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Oprávnená držba sa teda zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva že je vlastníkom držanej veci alebo subjektom vykonávaného práva. Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Je treba zdôrazniť, že ide o opatrosť normálnu, obvyklú, posudzovanú z objektívneho hľadiska. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný. Ospravedlniteľným je omyl, ku ktorému došlo i napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu po každom požadovať. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného, obvyklého posudzovania vecí, nie je ospravedlniteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu, môže byť síce v dobrej viere, avšak nie „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“, a preto nemôže byť držiteľom oprávneným. Ospravedlniteľným omylom môže byť výnimočne aj omyl právny (to, že môže ísť o omyl skutkový, je možné považovať za nepochybné). Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie vychádzal pri posúdení otázky dobrej viery navrhovateľov o tom, že im sporná nehnuteľnosť patria, správne v súlade s uvedenými zásadami, z právne významných okolností, ktoré vyšli v konaní najavo, a prihliadol na všetky rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, z ktorých bolo možné usúdiť o neoprávnenosti ich držby. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vydržacie právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. V danom prípade právny predchodca žalovaných, ani žalovaní nemohli bez pochybností a obvyklej miery opatrnosti nadobudnúť vnútorné psychické presvedčenie o tom, že im sporné nehnuteľnosti patria, pretože vzhľadom ku všetkým okolnostiam bolo vylúčené ich akékoľvek dobromyseľné presvedčenie.

31. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcom, úspešnom v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).